

## Andromache

George Coșbuc

---

Iată-i chiotind în cânturi,  
Cupe-ncununând cu vin;  
Flota cu sprijin de vânturi  
Vâjâie sub cer senin -  
O, nu fierbi, adânc al mării,  
Și furtuni tu nu stârnești  
Ca s-azvârli îndepărtării  
Rămășițele grecești;  
Zeus, nu zgudui tu rotundul  
Cerului cu foc etern,  
Ca să-i vânturi în afundul  
Noptii veșnice-n Infern!

De-am putut scăpa de săbii,  
Flăcări ne-au încins pe loc;  
Robi ajuns-am pe corăbii,  
De-am putut scăpa de foc!  
Vai, și de-au scăpat o seamă  
De robie, unde sunt?  
Chinul ăsta cum se cheamă,  
Când de viu ești în mormânt  
Rătăcind printre ruine,  
Troia moart-o vor vedea,  
Și le-ar fi cu mult mai bine  
Dac-ar fi pierit sub ea!

Dar și-atât e mângâiere,  
Cu iubiții tăi să fii  
La un loc și-ntr-o durere;  
Și e dulce gând să știi  
Că cenușa ta udată  
De vrun binefăcător  
Va zăcea amestecată  
Vecinic cu cenușa lor!  
Însă noi, pe mări, robite  
Urgisiților ahei,  
Noi ne ducem risipite  
Prin pământuri fără zei!

Tu mi-ai prevăzut mormântul,  
Tu Casandra,și-ai tăcut?  
Nimeni nu-ți credea cuvântul,  
Însă eu l-aș fi crezut!

Astăzi n-aş pluti spre Ftia,  
Îndurând potop de-ocări;  
Noi n-am suferi robia  
Celei mai mişele ţări!  
Eu prin Skyros, tu-n Micene  
Roab-a regelui să gemi -  
Ţara unde cresc Helene  
Şi se nasc Neoptolemi!

Plânge tânguita gloată,  
Plâng şi eu privind la ea:  
Ah, din lumea asta toată  
Eu am partea cea mai rea!  
Îl urăsc, şi el, turbatul,  
Nemilos cu mine nu-i;  
Cel ce mi-a ucis bărbatul  
Azi mă are-n voia lui!  
Întunerec mă-mpresoară,  
Mâinile pe când îmi frâng,  
Şi vedenii-n jur îmi zboară  
Şi împrejur-mi toate plâng

Plâng lopeţile, şi plânge  
Marea cu murmur amar -  
Iată-l, gol şi plin de sânge,  
Hector, şi-i târât de car.  
Risipită-n vânt viaţa  
Strop de strop din el s-a stors,  
Şi, murind, strivit, cu faţa  
Bietul e spre Troia-ntors.  
De fiori încremeneşte  
Largul apelor adânci,  
Şi de vaiet lung vuisse  
Golul mucedelor stânci!

Şi mă-ntorc... şi mi s-arată  
Sângele-mproşcat pe zid,  
Şi, gemând cutremurată,  
Lumea ochilor mi-o închid.  
Nici o milă n-au mişei!  
De-un copil nepriceput  
Tremurau pierduţi aheii  
Şi-Agamemnon s-a temut.  
O, şi sunt viteji! şi tată  
Au pe Phoebus! Cum te mint  
Şi tu nu-i stârpeşti odată,  
Mândre zeu cu arc de-argint!

Iar prin noapte, când, pe puntea  
Tigrului, eu de dureri  
Îmi îngrop în palme fruntea,  
Vine-ncet printre străjeri  
Hector aducând de mână  
Pe copil, frumos și blând;  
Glasul apelor se-ngână,  
Pânzele vuiesc gemând:  
Și pe când la piept ne strângem,  
Plânge tată și copil,  
Și tustrei prin noapte plângem -  
Evoe-n Infern, Ahil!

O, dolopi, și v-amăgește  
Gândul că, râzând de sorti,  
Azi prin mine se-njosește  
Cel mai vrednic dintre morți!  
Că din cercul nemuririi  
Smuls ieși-va, voi păgâni,  
Cel ce v-azvârli pieririi  
Pe la Xantus, ca pe câni?  
Iar tu crezi că-i trecătoare  
Jalea mea pe care-o gem?  
Că mă vei călca-n picioare,  
Barbare Neoptolem?

Blestemată fie țara  
Care v-a născut pe toți!  
Ura lumilor și-ocara  
Moșteniți-o la nepoți!  
Iar pe tine-n rând cu orbii  
Foamea poartă-te prin uși,  
De pe câmpi adune-ți corbii  
Oasele-n scârbos culcuș;  
Și murind, de-i vrea cu mâna  
Să-ți aduni pe-obraz nisip,  
Să se zvârcole țărâna  
Îngrozită de-al tău chip!

Și-n tesalicele maluri  
Râuri milostive sunt  
Ca-n rostogolite valuri  
Să dea omului mormânt!  
Și greceasca spadă scurmă  
Pieptul, ca și orice fier,  
Curge de pe-a dânsei urmă  
Sângele din cei ce pier.  
Și-ori și-n care țări silită

# POEZII ONLINE

---

Să trăiesc, se va afla  
Vrun pământ care să-nghită,  
Hectore, pe-aleasa ta!